

عیسی، لنگری مطمئن برای جانها

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: عبرانیان ۴: ۶ تا ۴: ۶؛ متی ۱۶: ۲۴؛ رومیان ۶: ۶؛ عبرانیان ۱۰: ۲۶ تا ۲۹: ۲۹؛ عبرانیان ۶: ۹ تا ۱۳؛ عبرانیان ۶: ۱۷ تا ۲۰.

آیه حفظی: «آن امیدی که ما داریم مثل لنگری برای جانهای ماست. آن امید قوی و مطمئن است، که از پرده معبد گذشته و به مقدس‌ترین مکان وارد می‌شود. جایی که عیسی از جانب ما و قبل از ما وارد شده و در رتبه کهنات ملک‌یصق تا به ابد کاهن اعظم شده است» (عبرانیان ۶: ۱۹، ۲۰).

عبرانیان باب ۵: ۱۱ تا باب ۶: ۲۰ در شرح الفبای مسیحیت و تفسیر الهیاتی درباب کهنات عیسی بخاطر ما وقفه ای ایجاد نموده و هشدار جدی در خصوص خطر دور شدن از مسیح را در گفتارش می‌گنجانند. به نظر می‌رسد، مردم واقعا در خطر دوری از خدا و شیب لغزنده ترحم به خود و بی‌ایمانی بودند. پولس رسول نگران این است که خوانندگان و شنوندگانش ممکن است به دلیل اوضاع سختی که در آن قرار دارند دچار ضعف و کرختی روحانی شده باشند و در نتیجه رشد روحانی آنها در درک و تجربه انجیل متوقف شود.

آیایین خطر بالقوه برای همه ما وجود ندارد، که در اثر سختیها در زندگی از خدا دور بشویم؟ به هر حال، هشدارهای شدید پولس رسول در میان تشویق های محبت آمیز و مهربانانه او به نقطه اوج خود می‌رسد. پولس رسول به خوانندگان خود، یقین و ایمان به وعده های خدا و اطمینان کامل از نجات را نشان می‌دهد و از عیسی بعنوان ضامن تحقق وعده شکست ناپذیر خدا برای نجات و رستگاری آنها تمجید می‌کند (عبرانیان ۶: ۹ تا ۲۰). این چرخه هشدار و تشویق در عبرانیان ۱۰: ۲۶ تا ۳۹ بطور مداوم تکرار شده است.

ما در این هفته به مطالعه و بررسی این چرخه خواهیم پرداخت و بر روی سخنان تشویقی قوی که عیسی برای ما بیان کرده است تمرکز خواهیم کرد.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۲۳ بهمن - ۱۲ فوریه آماده شوید.

چشیدن نیکویی کلام خدا

عبرانیان ۶: ۴، ۵ را بخوانید. به ایمانداران وفادار مسیح چه چیزهایی داده می شود؟

«منور» گردیدن به معنای تجربه تغییر و تحول است (عبرانیان ۱۰: ۳۲). این مطلب اشاره به کسانی دارد که از «تاریکی» قدرت شیطان به سوی «نور» خدا باز گشته اند (عبرانیان ۲۶: ۱۷، ۱۸). این به معنای رهایی از گناه (افسسسیان ۵: ۱۱) و جهل و تاریکی است (اول تسالونیکیان ۵: ۴، ۵). نحوه کلام در اینجا نشان می دهد که این درخشش «فروغ جلال خدا و مظهر کامل ذات اوست» که عیسی مسیح منعکس کننده آن است (عبرانیان ۱: ۳).

چشیدن «طعم آن موهبت آسمانی» و «در روح القدس سهیم شدن» عبارات مترادفی هستند. «موهبت» خدا ممکن است به لطف و رحمت او (رومیان ۵: ۱۵) یا به روح القدس اشاره داشته باشد، که خداوند آن فیض را عطا می کند (اعمال ۲: ۲۸). کسانی که طعم روح القدس را «چشیده اند» (یوحنا ۷: ۳۷ تا ۳۹؛ اول قرنتیان ۱۲: ۱۳) «لطف و رحمت» خدا را تجربه کرده اند، که شامل قدرت تحقق اراده اوست (غلاطیان ۵: ۲۲، ۲۳).

چشیدن « نیکویی کلام خدا» (عبرانیان ۶: ۵) به معنای تجربه شخصی حقیقت انجیل است (اول پطرس ۲: ۲، ۳). منظور از «نیروهای عالم آینده» معجزاتی است که خداوند در آینده برای ایمانداران انجام خواهد داد: رستاخیز (یوحنا ۵: ۲۸، ۲۹)، متحول شدن جسم ما، و حیات ابدی است. با اینحال، ایمانداران از حال حاضر شروع به «چشیدن طعم» آنها می کنند. آنها یک رستاخیز روحانی (کولسیان ۲: ۱۲، ۱۳)، یک ذهن تازه (رومیان ۱۲: ۲)، و یک حیات ابدی در مسیح را تجربه کرده اند (یوحنا ۵: ۲۴).

پولس احتمالا نسل بیابان را در نظر داشته است، کسانی که فیض و نجات خدا را تجربه کرده بودند. نسل بیابان توسط ستون آتش «منور» شدند (نجمیا ۹: ۱۲، ۱۹؛ مزمور ۱۰۵: ۳۹)، از موهبت آسمانی مَنّا بهره مند شدند (خروج ۱۶: ۱۵)، روح القدس را تجربه کردند (نجمیا ۹: ۲۰)، طعم «نیکویی کلام خدا» را چشیدند (یوشع ۲۱: ۴۵)، و «نیروهای عصر آینده» را از طریق بوقوع پیوستی «نشانه ها و عجایب» در نجات خود از مصر تجربه کردند (اعمال ۷: ۳۶). با اینحال، پولس اظهار می دارد، همانگونه که نسل اسرائیل در بیابان با وجود این شواهد از خدا دور و مرتد شدند (اعداد ۱۴: ۱ تا ۳۵)، مخاطبان عبرانیان هم با وجود تمام شواهد لطف و رحمت خداوند نسبت به آنها، در معرض خطر انجام همان کار بودند.

تجربه شخصی شما درباره مواردی که این آیات در کتاب عبرانیان صحبت کرده، چه بوده است؟ به عنوان مثال، منور شدنی که متن به آن اشاره دارد را چگونه تجربه کرده اید؟

احیا و نجات دوباره محال است

عبرانیان ۶: ۴ تا ۶، متی ۱۶: ۲۴، رومیان ۶: ۶؛ و غلاطیان ۲: ۲۰، غلاطیان ۵: ۲۴، و غلاطیان ۶: ۱۴ را مقایسه کنید. این مقایسه در مورد مفهوم مصلوب شدن مسیح چه چیزی را بیان می کند؟

متن اصلی در زبان یونانی بر روی کلمه «ممکن نیست» تاکید می کند. خداوند محال است کسانی که «از ایمان دور شوند» را بسوی خود دوباره باز گرداند، زیرا آنها یکبار دیگر پسر خدا را بر صلیب می کشند (عبرانیان ۶: ۶). پولس رسول می خواهد تاکید کند که هیچ راه دیگری برای رستگاری بجز از طریق عیسی مسیح وجود ندارد (اعمال ۴: ۱۲). رستگاری بوسیله هر چیز دیگری محال و غیر ممکن است همانگونه که «ممکن نیست خدا دروغ بگوید» (عبرانیان ۶: ۱۸) یا خداوند را «بدون ایمان» خشنود ساخت (عبرانیان ۱۱: ۶).

به صلیب کشیدن دوباره پسر خدا اصطلاحی تلویحی است که سعی می کند تا آنچه که در رابطه شخصی بین عیسی مسیح و ایمانداران رخ می دهد را توصیف کند.

هنگامی که رهبران مذهبی عیسی را مصلوب کردند، به این دلیل بود که آنها عیسی را تهدیدی برای برتری، سلطه، اقتدار، و حاکمیت خود می دیدند. بنابراین، آنها امیدوار بودند که عیسی را به عنوان یک شخص و دشمنی نیرومند و خطرناک از میان بردارند. بطور مشابه، انجیل اقتدار و خودرایی افراد را در بنیادی ترین سطح به چالش می کشد. ماهیت زندگی مسیحی اینست که فرد صلیب خویش را برداشته و خود را انکار کند (متی ۱۶: ۲۴). این به معنای مصلوب کردن «دنیاگرایی» (غلاطیان ۶: ۱۴)، «انسان کهنه» (رومیان ۶: ۶)، و «طبیعت نفسانی با امیال و آرزوهاست» (غلاطیان ۵: ۲۴). هدف از زندگی مسیحی اینست که متحمل نوعی از مرگ بشویم. تا زمانی که ما مرگ منیت و نفس را تجربه نکنیم، نمی توانیم حیات جدیدی که خدا می خواهد به ما بدهد را دریافت کنیم (رومیان ۶: ۱ تا ۱۱).

جدال بین عیسی مسیح و نفس انسانی، جدالی سخت تا حد مرگ است (رومیان ۸: ۷، ۸؛ غلاطیان ۵: ۱۷). این نبردی دشوار است که یکباره پیروز نمی شود. این آیه به شخصی اشاره ندارد که گاهی اوقات در نبرد علیه «انسان قدیم» و «همایلات نفس» شکست خورده است. این گناه به فردی اشاره دارد که پس از نجات واقعی و تجربه آنچه که مفهوم آنست (عبرانیان ۶: ۴، ۵) تصمیم می گیرد تا عیسی را تهدیدی برای نوع زندگی یا آنچه که به آن تمایل دارد بداند و به سمتی پیش می رود که رابطه خود با او را از بین ببرد. به این ترتیب، تا زمانی که فرد کاملاً تصمیم به دوری و بازگشت از مسیح را انتخاب نکند، هنوز امید به رستگاری وجود دارد.

معنی مرگ «نفس»، و برداشتن «صلیب» چیست؟ دشوارترین چیز برای شما برای سپردن به اقتدار و سلطه صلیب چیست؟

هیچ قربانی برای گناهان باقی نمی ماند

هشدار عبرانیان باب ۶: ۴ تا ۶ بسیار شبیه به هشدار عبرانیان باب ۱۰: ۲۶ تا ۲۹ است. پولس توضیح می دهد که نپذیرفتن قربانی عیسی و ادامه گناه از روی عمد، دیگر هیچ وسیله ای را برای بخشش گناهان مخاطبانش باقی نمی گذارد زیرا هیچ طریق دیگری غیر از عیسی برای این بخشش وجود ندارد (عبرانیان ۱۰: ۱ تا ۱۴).

عبرانیان باب ۱۰: ۲۶ تا ۲۹ را بخوانید. سه روشی که نویسنده توصیف می کند مبنی بر اینکه هیچ بخششی برای گناه وجود ندارد، چه هستند؟

نویسنده نمی گوید که پس از شناخت کامل حقیقت، کفار ای [از طریق مسیح] برای هر گونه گناهی که مرتکب شوید، وجود ندارد. خداوند عیسی را بعنوان شفیع ما منصوب کرده است (اول یوحنا ۲: ۱). از طریق او گناهان ما بخشیده شده است (اول یوحنا ۱: ۹). گناهی که برای آن قربانی یا کفاره ای وجود ندارد، گناهی است که بعنوان پایمال کننده خون پسر خدا شناخته می شود، بی حرمتی به خونی را که به عهد بین خدا و انسان اعتبار می بخشد، اهانت به روح پر فیض خداست که با کفر شدیدی رو به رو خواهد بود. (عبرانیان ۱۰: ۲۹). اجازه دهید تا مفهوم این عبارات را مرور و بررسی کنیم.

عبارت «پسر خدا را پایمال کرده» (عبرانیان ۱۰: ۲۹) رد اقتدار عیسی را وصف می کند. عنوان «پسر خدا» به مخاطبان یادآوری می کند که خداوند عیسی را در جانب راست خود منصوب کرده و وعده داده است که دشمنانش را زیر پاهایش افکند (عبرانیان ۱: ۱۳؛ و نیز عبرانیان ۱: ۵ تا ۱۲، ۱۴ را ملاحظه کنید). افکنده شدن در زیر پای عیسی به معنای اینست که با مرتد، همچون دشمن عیسی رفتار می شود. در چارچوب استدلال و بحث رساله عبرانیان (عبرانیان ۱: ۱۳) می توان این را بیان کرد که، تا آنجا که به زندگی مرتد مربوط می شود، او عیسی را از اقتدار و حاکمیت بر زندگیش به زیر کشیده (که حال خود مرتد جای او را گرفته است) و از او به عنوان زیرپائی استفاده کرده است. این همان چیزی است که لوسیفر می خواست تا در آسمان انجام دهد (اشعیا ۱۴: ۱۲ تا ۱۴) و آنچه که «مرد بی دین» تلاش می کند تا در آینده انجام دهد (دوم تسالونیکیان ۲: ۳، ۴).

عبارت «خون عهد را تحقیر و بی حرمت کرده است» اشاره به رد قربانی عیسی مسیح می کند (عبرانیان ۱۵: ۹ تا ۲۲). یعنی می خواهد بگوید که خون عیسی مسیح عاری از قدرت تقدیس و تطهیر کنندگی است. عبارت «بی حرمتی به روح فیض» بسیار محکم و قدرتمند است. اصطلاح یونانی Enybrisas (توهین، اهانت)، مبتنی بر تجلی گستاخی و غرور است که به «تکبر و غرور» یا «خود بزرگ بینی» اشاره دارد. این اصطلاح در مقایسه با توصیف روح القدس بعنوان «روح فیض» اصطلاحی نیرومند است. بدان معنا که مرتد به دعوت پر از فیض خداوند با توهین و بی احترامی پاسخ داده است. مرتد در موقعیت غیرقابل دفاعی قرار دارد. آن فرد عیسی، فداکاری او و روح القدس را انکار می کند.

چیزهای بهتر

پس از هشدارهای شدید و صادقانه عبرانیان باب ۶: ۴ تا ۸، پولس اطمینان می دهد که خوانندگان رساله او نه در حال و نه در آینده از پسر خدا دور نمی شوند. او معتقد است که مخاطبانش هشدار او را می فهمند و در زندگی روحانی ثمرات نیکویی را به بار خواهند آورد. آنها مانند «زمین» هستند که توسط خدا کشت می شود و میوه هایی را که او انتظار دارد به بار می آورند. این افراد از خدا برکت خواهند یافت (عبرانیان ۶: ۷)، که نجات و رستگاریست (عبرانیان ۶: ۹).

عبرانیان با ۶: ۹ تا ۱۲ را بخوانید. فهرست کارهای نیکویی که شنودگان انجام داد اند و همچنان ادامه خواهند داد را بنویسید و توضیح دهید که منظور از آنها چیست؟

ایمانداران محبت خود به «نام» خداوند را بوسیله خدماتشان به مقدسین در جهت خشنودی خود خداوند نشان می دهند. اینها [خدمات] گذشته اقدامات جداگانه ای نبودند، اما اقدامات و خدمات پایداری بودند که تا به حال ادامه داشته است. اعمال فوق العاده و استثنایی، شخصیت و خصوصیت واقعی فرد را نشان نمی دهند. پربارترین شواهد عشق و محبت به خدا، اعمال «مذهبی» نیستند، بلکه اعمال محبت آمیز نسبت به همسایگان انسان به ویژه هموعان محروم می باشند (متی ۱۰: ۴۲؛ متی ۲۵: ۳۱ تا ۴۶). بنابراین، پولس معتقد است که ایمانداران نباید انجام کارهای نیکو را «فراموش» کنند (عبرانیان ۱۳: ۲، ۱۶).

به عبرانیان باب ۶: ۱۲ نگاه کنید. این آیه علیه دچار شدن به «سستی و کاهلی» در زندگی روحانی هشدار می دهد، شخصیتهایی که در رشد روحانی شکست می خورند همان کسانی هستند که در معرض خطر دوری و جدایی از خدا قرار دارند (عبرانیان ۵: ۱۱؛ عبرانیان ۶: ۱۲). امید توسط ممارست ذهنی ایمان زنده نمی ماند، بلکه توسط ایمانی که از طریق اعمال محبت آمیز آشکار و بیان می شود، پایدار می ماند (رومیان ۱۳: ۸ تا ۱۰).

پولس می خواهد به خوانندگان خود بگوید، از کسانی که از طریق ایمان، صبر، و شکیبایی وعده های خداوند را به ارث برده اند، تقلید و پیروی کنند. او قبلا نسل بنی اسرائیل سرگردان در بیابان را بعنوان نمونه ای منفی از کسانی که در اثر سستی در ایمان و عدم پایداری نتوانستند آنچه را که وعده داده شده بود را به ارث ببرند، معرفی کرده بود. او سپس ابراهیم (عبرانیان ۶: ۱۳ تا ۱۵) را بعنوان نمونه ای از افرادی که بوسیله «ایمان و صبر» وعده های خدا را به ارث برده اند، معرفی می کند. در عبرانیان باب ۱۱، فهرستی طولانی از نمونه های مثبت افراد با ایمان آمده است، و این لیست با نام عیسی که بزرگترین الگو و نمونه ایمانی و صبر و شکیبایی است در عبرانیان باب ۱۲ به نقطه عطف خود می رسد (عبرانیان ۱۲: ۱ تا ۴). در مکاشفه ۱۴: ۱۲ ایمان، صبر، پایداری، و اطاعت از احکام خداوند بعنوان ویژگی های مقدسین در روزهای آخر بیان شده است.

گاهی اوقات ما باید سخنان هشدار دهنده ای را به افرادی که دوستشان داریم، بیان کنیم. چه چیزی را می توانیم از رسول خدا در مورد هشدار و تشویق بیاموزیم؟

۲۱ بهمن

پنجشنبه

عیسی، لنگر جانها

پولس هشدار خود علیه ارتداد، و تشویق به محبت و ایمان را با یک شرح مفصل و زیبایی از تضمینی که خداوند در عیسی مسیح به ما داده است به اوج می رساند.

عبرانیان ۶: ۱۷ تا ۲۰ را بخوانید. چگونه خداوند دریافت وعده هایش را برای ما تضمین کرد؟

خداوند دریافت وعده هایش را به چندین روش برای ما تضمین کرد. نخست، خدا تحقق وعده خود را با سوگند تضمین کرد (عبرانیان ۶: ۱۷). براساس کتاب مقدس، سوگند خدا به ابراهیم و داوود، اساس و پایه غایی اعتماد و اطمینان ابدی به لطف و رحمت خداوند برای اسرائیل شد. هنگامیکه موسی بدنبال تضمین عفو و بخشش خداوند برای اسرائیل پس از ارتداد آنها با پرستش گوساله طلایی بود، او به سوگند خداوند خطاب به ابراهیم اشاره کرد (نگاه کنید به خروج ۳۲: ۱۱ تا ۱۴؛ پیدایش ۲۲: ۱۶ تا ۱۸). موضع تلویحی ادعای او این بود که سوگند خدا غیر قابل برگشت و تغییر ناپذیر است (رومیان ۹: ۴؛ رومیان ۱۱: ۲۸، ۲۹).

بطور مشابه، هنگامی که نویسنده مزمور برای شفاعت اسرائیل به حضور خداوند رفت، سوگند خداوند خطاب به داوود را یادآوری و مطالبه کرد: «عهد خود را بی حرمت نخواهم ساخت و آنچه را از دهانم صادر شد، تغییر نخواهم داد. یک بار برای همیشه به قدوسیت خود سوگند خوردم، و به داوود دروغ نخواهم گفت، که سلسله او تا به ابد پابرجا خواهد ماند و تخت او در حضور من همچون خورشید؛ همچون ماه جاودانه خواهد بود، چون شاهدی امین در آسمان» (مزمور ۸۹: ۳۴ تا ۳۷). براساس عهد جدید، هر دو سوگند خداوند در عیسی مسیح تحقق یافت، او که فرزند ابراهیم بود و بر تخت پادشاهی پدرش داوود جلوس کرد (غلاطیان ۳: ۱۳ تا ۱۶؛ لوقا ۱: ۳۱ تا ۳۳، ۵۴، ۵۵).

دوم، خدا تحقق وعده های خود را بوسیله نشان دادن عیسی در جانب راست خود در ملکوت برای ما تضمین کرده است. هدف از عروج عیسی مسیح تایید و تضمین وعده های خداوند برای ایمانداران است زیرا عیسی بعنوان «پیشرو و نماینده ما» به آسمان صعود کرده است (عبرانیان ۶: ۲۰). بنابراین، صعود او اطمینان نجات و رستگاری بوسیله خداوند را برای ما آشکار می کند. خداوند عیسی را بوسیله تحمل رنج «مرگ برای همه» جلال داد و متعالی ساخت، پس، او را قادر است تا «فرزندان بسیاری را به جلال برساند» (عبرانیان ۲: ۹، ۱۰). حضور عیسی مسیح در نزد خداوند «لنگر محکم و

ایمن برای جان‌ها» است (عبرانیان ۶؛ ۱۹)، که به تخت پادشاهی خداوند متصل شده است. افتخار و سربلندی حکومت خداوند به خاطر تحقق وعده‌های او برای ما از طریق عیسی مسیح است. چه تضمین و اطمینان بیشتری ما نیاز داریم؟

وقتی به این موضوع که خدا برای شما سوگند یاد کرده است، می‌اندیشید چه احساسی دارید؟ چرا باید این اندیشه به تنهایی به شما کمک کند تا از نجات و رستگاری خود اطمینان خاطر داشته باشید، حتی زمانیکه شما احساس بی‌ارزشی می‌کنید؟

جمعه

۲۲ بهمن

تفکری فراتر: الن جی وایت، «یوحنا‌ی محبوب»، صفحه ۵۳۹ - ۵۴۵ از کتاب اعمال رسولان: «یهودا» صفحه ۷۱۶ - ۷۲۲ از کتاب آرزوی اعصار.

«نبرد بر علیه نفس عظیم‌ترین نبردها تا کنون بوده است. تسلیم نفس، تسلیم شدن تمامی خواسته‌ها به خدا، مستلزم یک کشاکش است؛ لیکن جان باید تسلیم خدا بشود پیش از اینکه در قدوسیت تازه شود» (الن جی وایت، گام‌هایی بسوی مسیح، صفحه ۴۳).

«یوحنا اشتیاق داشت تا شبیه عیسی بشود و تحت تاثیر متحول‌کننده محبت مسیح فروتن و حلیم شد. نفس و منیت در عیسی پنهان بود. یوحنا بیش از تمامی همراهان وی خود را تسلیم قدرت آن زندگی شگفت‌آمیز نمود. ...

این علاقه شدید یوحنا به مسیح بود که او را همیشه به اشتیاقی رهنمون می‌نمود تا در نزدیکی او باشد. منجی هر دوازده نفر را دوست می‌داشت ولی یوحنا روحیه‌ای بسیار پذیرا داشت. او جوان‌تر از دیگران بود و با اعتمادی کودکانه قلب خویش را به عیسی گشوده بود. بدین جهت بیشتر با مسیح همدلی می‌نمود و از طریق او عمیق‌ترین تعالیم روحانی منجی به مردم انتقال یافت. ...

تللوه زیبایی قدوسیت که او را متحول ساخته بود، به شباهت مسیح از سیمای او می‌درخشید. او با ستایش و محبت منجی را می‌نگریست تا زمانی که شباهت به مسیح و همنشینی با او به یک آرزو تبدیل شد و در شخصیت او شخصیت استادش را منعکس نمود» (الن جی وایت، اعمال رسولان، صفحه ۵۴۴ و ۵۴۵).

سوالاتی برای بحث:

۱. زندگی یوحنا، شاگرد عزیز و محبوب، و یهودای خائن، تضاد و تفاوتی بسیار مهم را نشان می‌دهد. هنگامیکه عیسی یوحنا و برادرانش را دید، او آنها را Boanerges، پسران رعد نامید. یوحنا معایب و نکات ضعف فراوانی داشت. یهودا هم همانگونه بود، اما آنها پر شورتر و راسخ‌تر از یوحنا نبودند. چرا یوحنا به شکل عیسی درآمد و متحول شد، در حالیکه یهودا علیه روح القدس مرتکب گناه شد؟ چه تفاوتی با هم داشتند؟

۲. عیسی مسیح ایمانداران را دعوت می کند تا صلیب خود را بر دوش گیرند و او را دنبال کنند. چه تفاوتی بین بر گرفتن صلیب و تسلیم شدن در برابر بدرفتاری دیگران است؟

۳. چرا خداوند می خواهد تا ما زندگی خود را کاملا تسلیم او کنیم؟ چه ارتباطی بین آزادی اراده و رستگاری و نجات وجود دارد؟